

ikki nógv til gestir. Sjálvur haldi eg at hesi fjallahotell ikki høvdu so stóra vitjan á sumri, men heldur á vetri tá fólk úr ymsum londum leita hagar til at standa á skiðum. Hetta hotellið átti eitt stórt savn av fornum brúks- og prýðislutum, eisini gomul klæðir. Ja, øll kjallarahæddin var fylt við fornum lutum, og alt lá, stóð ella hekk frammi. Tað sást at her var skil á, og eisini fylgdi við okkum maður, sum væl dugdi at greiða frá øllum. Tað var sagt okkum, at hetta var hitt størsta savnið av sinum slagi (privatsavn) í landinum.

Tað kundi verið stuttligt at sagt frá eini hending, meðan vit vitjaðu savnið. Vit komu fram til ein heldur merkiligan lut, rundur við fleiri tindum. Nú bað savnsverðurin okkum gita, hvat hesin lutur varð brúktur til? Hann, ið gitti beint, skuldi fáa fritt at drekka uppi í erva.

Tað var skjótt, at ein av okkum, ella vóru tað kanska tvey, sum svaraðu rætt. Hetta var nevnliga eitt jarn, sum brúkt varð at stíva prestakragar við. Savnsverðurin varð ikki litið bilsin. Hetta hevði hann helst ikki roknað við. Tá vit komu út aftur, spurdi eg hesi bæði hvussu tað bar til, at tey kundu svara so beint? Jú kvinnan var systur ein prest, og maðurin ja hann hevði verið har summarið fyrri og tá var sami spurningur frammi. Men bæði vóru tey fráhaldsfólk, so hetta gjørdist ikki nakar dýrur umgangur fyrri hotellið. Aftaná vitjan á savninum fingur vit kaffi í stórar stovu har undirhald var livandi tónleikur.

FARVÆL Í LJÓSARI SUMMARNÁTT

Men dagarnir gingu skjótt og mánadagurin 23. juni var síðsti dagur okkara á «Kamben». Tey flestu vildu nevnliga fáa nakrar timar í Bergen, aðrenn farið varð umborð aftur á «Norrønu». Um hetta skuldi laga seg, varneyðugt at fara frá hotellinum kl. 3.00 um náttina til týsdag. Hetta vóru øll samd um var besta loysnin.

Við náttverðaborðið mánakveldið handaðu vit vertsfólkunum stóran urtapott sum tókk fyrri hesar hugnaligu dagar. Felagsformaðurin bar fram eina tókk frá okkum øllum fyrri hesar ógloymandi dagar, og vertsfólkini ynsktu okkum góða ferð og vónaðu at siggja okkum aftur komandi summer. Tað hevði verið stuttligt at vera saman við okkum, legdu tey afturat.

Hópur av mati stóð frammi, so vit kundu fáa matpakka við okkum. Tá náttverðin var etin, varð sangurin «Nú dagurin at enda er», sungin, og so fóru fólk frá borði til at pakka ella fáa sær ein blund. Vit skuldu jú avstað kl. 3.00 um náttina. Svøvnur varð helst ikki nógvur, tí viðferið skuldi eisini fáast í bussin. Men vit vóru so øll ferðabúgvini til ásettu tíð. Vertsfólkini øll vóru uppi fyrri at siga farvæl, og í hesi ljósu miðsummarnáttini stóðu tey og veittraðu farvæl.

Nú gekk leiðin aftur móti Bergen.

Vit koyrdu nú sama veg aftur, sum tá vit komu, og hin bussurin var sum vanligt beint í hølunum. Eina góða stund varð koyrt fram eftir sløttum, men so fór at halla oman við lit. Oman brekkuna eru sniðgøtur, men sum sagt ein góður partur av vegnum er innilokaður, og gott er at koyra her.

Aftur varð farið yvirum Hardangerfjørðin við fergu, og fyrsti rættiligi stöðgurin var á kaffistovuni við fossin. Hóast árla á morgni var kaffistovan opin. Hetta hevði Ásmundur syrgt fyrri, tí hann í góðari tíð hevði avrott við starvsfólkið um at tey skuldu lata upp óvænliga tíðliga fyrri okkara skul. Nú kom ein drekka-

Bygdarsavnið í Fagernes

munnur væl við, og eisini var høvi til at røra beinini eina stund.

Tað var ikki tað heilt stóra prátið í bussinum henda morgunin. Tey flestu vóru heldur lin, og royndu at fáa sær ein blund. Men nú kaffi var komið niðurum og vit aftur sessaðust, fóru vit aftur undir at syngja og skemtast.

Vegurin norður móti Bergen er ógvuliga smalur í stöðum, so trongligt er at koma fram, men vit høvdu royndar góðar bílstjórar, og alt gekk í besta lagi uttan óhapp.

Umleið kl. 11.00 varð steðgað á bryggjuni, har «Norrøna» leggur til, men skipið skuldi fyrst koma á miðdegi, og sjálvandi fóru øll úr bussinum fyrri at leita sær niðan í býin, men fyrst var avrátt at vit skuldu hittast aftur á bryggjuni kl. 14.00 tá fráfaringsárið varð sett til kl. 15.00.

Í Bergen er hópur av handlum, so nú var lag á manni at keypa tinganest.

Sjálvur hevði eg hvørki hug ella heilsu til at reika runt á teim trongu og mangan ójovnu gøtunum í Bergen. Men Rosenkrantz Hotell lá stutt frá bryggjuni, og har bar til at fara inn á eitt hugnaligt kaffiteria og seta seg at biða við einum kaffimunn. Tey flestu vóru troyst, tá tey komu oman aftur á bryggjuna, har «Norrøna» nú lá.

Fiskatorgið í Bergen verður nógv vitjað av ferðafólki, og mong úr okkara bólk høvdu eisini leitað sær hagar. Har er jú stórur marknaður og nógv at siggja. Men sum heild fýltust tey á, at vørurnar vóru ov dýrar.

Nú var so nógv útlíðið, at ein mátti hugsa um at fara umborð. Vit fóru upp hagar trappur og komu inn í stóra móttøkuhell. Her var hópur av fólki, men væl gekk hjá okkum at koma umborð, og finna kømrini, har vit skuldu sova.

Nú vóru vit øll komin umborð aftur á Norrønu í øllum góðum, og ikki vardi leingi til bógskrúvan segði frá, at vit vóru í ferð við at leggja frá landi.

BABYLONSKUR MELDUR

Rættiliga nógv ferðafólk var umborð hendan túrin, og tað var ein «babylonskur» meldur uttan um ein. Men nú varð boðað frá yvir háttalanan, at okkara bólkur skuldi

hittast til fundar uppi í «The Viking Club». Her fingur vit m.a. at vita, at okkum stóð í boði at eta ein góðan døgverða í tí stóru matarhøllini fyrri ein serstakan sámuliga pris. Hetta vóru øll fegin um sjálvandi.

Klokkan 18.00 vóru vit øll komin saman í matarhøllini, og hetta var so síðstu ferð á hesum sinni, at vit 90 í tali høvdu høvi til at vera sama. Borðhaldið var ógvuliga hugnaligt við nógvum og góðum mati. Stuttar røður vórðu hildnar, og serstakliga fekk Ásmundur sína stóru tókk, sum hann eisini hevði uppiborið. Skemtiligt var hetta borðhaldið við lit. Tey flestu vildu jú fegin gera vart við, at tey vóru vælnøgð við ferðalagið.

Aftaná at borðhaldið var liðugt, var tað, sum fólkid bar veitsludámin við sær utaftur. Ferðalagið hevði ongán hug at skiljast so, tey sessaðust í stórri ella minni bólkum og hildu áfram við at práta og skemtast.

Nú høvdu handlarnir eisini latið upp, og onki er at ivast í, at keypshugurin var stórur. Hvar ein kom fram, mótti ein ferðafólki við plastpostum, sum stóðu á tambi. Utanfyri bankan stóð langur hall av fólki, sum skuldi veksla pening, og kassagenturnar høvdu eisini úr at gera.

Hetta kvæðið gjørdist eitt sindur longri, tí klokkan var flutt ein tíma aftur, men nógv vóru tey, sum einki høvdu imóti at fáa ein tíma meira hetta kvæðið, tí uppi í «Viking Club» var veitslurómur. Men tað vóru eisini mong, sum vildu hava tað meira friðarligt, og tey hildu mest til í smáum bólkum víða hvar á tí rúmliga dekkunum, har høvi var til at sessast. Onnur sátu inni á kaffiteria við einum kaffimunn. Jú her tóktist pláss vera fyrri øllum sjálvum tey ferðafólk var við á ferðini.

Einaferð aftaná miðnætt varð steðgað í Lerwick í Hetlandi, men hetta visti eg onki um, tí eg var langt síðan inntørnaður og svav tá.

Eg var rættiliga snemma á fótum mikumorgunin hin 28. juni, og fór eg beint út, fram á upplýsingardekkið fyrri at forvitnast. Her sást litið og einki til ferðafólkið, men starvsfólkið var farið í gongd við at rudda upp og dustsúgva, vit skuldu jú vera inni kl. 15.00 sama dag. Nú var bara at gera seg til og leita upp á kaffeteria fyrri at eta morgunmat.

Hetta var so síðsti dagurin av ferð okkara, og ein var jú komin at kenna nógv fólk úr hinum ferðalagnum. Hugnaligt hevði tað verið, men tíðin fór nú at stytast, so best var at takka fyrri seg og siga farvæl. Skipið nærkaðist skjótt landi, og ikki var kort at liv kom í Norrønu, tá hon kom inn á hin feroyska landgrunnin.

Handlarnir vóru allir opnir, og enn var nógv liv bæði innan og uttan selubúðirnar, jú her var rættiligi gongd á, og plastposarnir vóru bæði nógvir og væl fyltir.

ONGIN MJØRKÍ Í VÁGUM

Ferðagóðs var einki at hugsa um hjá okkum. Har lá alt vælvarit í bussinum. Við í viðferi høvdu vit bara eina hondtasku, og so tað ein keypti umborð, hitt viðferi skuldi liggja í bussinum til vit komu vestur í Vágar. Sum eina eykatenastu hevði Ásmundur boðið sær til, at bussurin skuldi fylgja okkum vestur og koyra okkum til hús, alt fyrri eitt heilt sámuligt eykagjald. Hetta var «Service» við lit.

Við døgurðaborðið á hotel Kamben

